

A classe

Obres la porta i saludes amb un «bon dia!» que et surt més entusiasta del que et dicta l'estat d'ànim, perquè vols transmetre l'energia positiva sense la qual saps que la classe no funcionaria. Entre la trentena d'adolescents que t'esperen, la majoria responen a la salutació d'una manera més o menys desmenjada, tot i que algun hi afegeix un somriure. Ells no han de demostrar res a ningú, però n'hi ha uns quants a qui agrada quedar bé.

Passes llista i, a continuació, després de fer callar un parell d'històriques que no saps si ploraven, reien o ploraven de riure, anuncies que avui els explicaràs com funciona la substitució pronominal del complement directe. Amb la passió exultant que et caracteritza, procedeixes a exposar, amb exemples que vas apuntant a la pissarra, el tema anunciat. Interromps l'explicació en tres o quatre ocasions: ara perquè a algú li ve un escandalós atac de tos, ara perquè una noia et diu que té la regla i necessita anar al lavabo, ara perquè avises els integrants d'una colleta que, al fons de la classe, no paren de xiuxiuejar mentre miren cap a un company que s'ha adormit sobre la taula on tu, tot seguit, fas un cop ben fort amb la mà plana, perquè es desperti amb un ensurt. Al cap d'una estona, mentre fan els exercicis de substitució pronominal que els has manat, et passeges per l'aula, amb el cap ben alt, orgullós de tenir la situació controlada, fins que n'hi ha un que fa un calbot al del davant, l'altre s'hi torna, incloent-hi un insult, i has de posar-t'hi, autoritari, per tal de restablir la pau que, com diu el poeta, «amen els déus». Quan toca el timbre que assenyala el final de la classe, t'acomiares amb un «adéu!», un «fins demà!» o, si és el cas, un «bon cap de setmana!», i vas cap a la classe següent, on repeteixes el ritual del «bon dia!» afable i efusiu, mentre avalues el sentit de tot plegat i, com sempre, arribes a la conclusió que treballar amb adolescents només pot ser gratificant si t'hi presentes amb la teva millor versió.

Quina serà, però, la gratificació?

Amb una mica de sort, al cap dels anys t'hauràs convertit en un record nebulós. Seràs algú que va fer d'actor secundari en l'adolescència d'un bon grapat de conciutadans, alguns dels quals voldran oblidar aquella etapa de la seva vida. Si tens més sort, el record que tindran de tu serà prou afectuós per provocar una aturada quan et trobin pel carrer i, fins i tot, potser una salutació efusiva, amb abraçada inclosa, i una breu conversa. I aleshores, mentre t'expliquen com els va la vida i t'adones que s'han fet grans mentre tu (sense que et canviés gairebé res) t'has fet vell, pensaràs que, ben mirat, potser sí que val la pena entrar sempre a classe saludant amb un «bon dia!» més entusiasta del que, tot sovint, et dicta l'estat d'ànim.

